

1

Weet je wat het is met liegen tegen je ouders? Je doet het om ze te beschermen. Voor hun eigen bestwil. Ik bedoel, neem mijn ouders nou. Als ze wisten hoe het echt zat met mijn financiën/liefdesleven/waterleiding/gemeentebelasting, zouden ze meteen een hartverzakking krijgen, en de dokter zou zeggen: 'Heeft iemand ze vreselijk laten schrikken?' en dan zou het allemaal mijn schuld zijn. Zo komt het dat ze misschien nog maar tien minuten bij me thuis zijn en ik de volgende leugens al heb verteld:

1. L&N Executive Recruitment gaat binnenkort winst maken, ik weet het zeker.
2. Natalie is een fantastische compagnon en het was echt een briljant idee om mijn baan op te geven om samen met haar headhunter te worden.
3. Natuurlijk leef ik niet alleen op pizza, kersenyoghurt en wodka.
4. Ja, ik wist dat er rente wordt geheven op parkeerbonnen.
5. Ja, ik heb die Charles Dickens-dvd bekeken die ze me met Kerstmis hebben gegeven en hij was super, vooral die dame met dat hoedje. Ja, Peggotty. Die bedoelde ik.
6. Laat ik nou net dit weekend een rookmelder gaan kopen, wat een toeval dat ze erover beginnen.
7. Ja, ik verheug me erop de hele familie weer te zien.

Zeven leugens, nog afgezien van alles wat ik over mams outfit heb gezegd. En dan hebben we het nog niet eens over Het Onderwerp gehad.

Als ik in een zwarte jurk en met haastig opgebrachte mascara uit mijn slaapkamer kom, zie ik mam naar de aanmaning van de telefoonmaatschappij op de schoorsteenmantel kijken.

'Maak je geen zorgen,' zeg ik snel. 'Ik regel het wel.'

‘Ja, maar als je het niet doet,’ zegt mam, ‘sluiten ze je af en dan duurt het een eeuwigheid voordat je weer telefoon hebt, en je weet nooit of je hier bereik hebt met je mobieltje. Wat moet je dan in geval van nood?’ Ze heeft rimpels in haar voorhoofd van het tobben. Ze ziet eruit alsof het elk moment kan gebeuren; alsof er een vrouw met barensweeën in de slaapkamer ligt te gillen en het water al bijna door het raam komt en hoe moeten we nu een helikopter laten komen? Nou?

‘Eh... daar had ik niet aan gedacht, mam. Ik zal die rekening betalen. Echt.’

Mam is altijd een topper geweest. Wanneer ze zo gespannen glimlacht, met een angstige, verre blik, weet je gewoon dat ze een doemscenario in haar hoofd afdraait. Zo zag ze eruit tijdens mijn toespraak op de laatste schooldag, en naderhand bekende ze dat ze opeens een kroonluchter aan een gammele ketting had zien hangen en geobserveerd was geraakt door wat er zou gebeuren als hij op de hoofden van de meisjes aan diggelen viel.

Nu plukt ze aan het zwarte mantelpak met schoudervullingen en rare metalen knopen waar ze in verzuipt. Ik herinner het me nog vaag van tien jaar geleden, toen ze een sollicitatiefase had en ik haar de simpelste dingen over de computer moest leren, zoals hoe je een muis gebruikt. Uiteindelijk kwam ze terecht bij een liefdadigheidsinstelling voor kinderen, waar ze goddank geen strenge kledingvoorschriften hebben.

Zwart staat niemand in onze familie. Pap heeft een pak aan van een doffe zwarte stof die zijn trekken afvlakt. Hij is eigenlijk best knap, mijn vader, op een tengere, ingehouden manier. Hij heeft bruin sprietig haar, terwijl mam blond springerig haar heeft, net als ik. Ze zien er allebei fantastisch uit wanneer ze relaxed en op hun eigen terrein zijn, zoals wanneer we allemaal in Cornwall in fleecetruien op paps aftandse oude boot taart zitten te eten. Of wanneer pap en mam in hun plaatselijke amateurorkest spelen, waar ze elkaar hebben leren kennen. Maar vandaag is niemand relaxed.

‘Zo, ben je klaar?’ Mam kijkt naar mijn kousenvoeten. ‘Lieverd, waar zijn je schoenen?’

Ik zak op de bank. ‘Moet ik écht mee?’

‘Lara!’ zegt mam vermanend. ‘Ze was je oudtante. Ze was honderdvijf, hoor.’

Mam heeft me zo ongeveer honderdvijf keer verteld dat mijn oud-tante honderdvijf was, volgens mij omdat ze verder niets van haar weet.

‘Nou en? Ik heb haar niet gekend. Wij geen van allen. Dit is belachelijk. Waarom moeten we helemaal naar Potters Bar voor een ouwe bes die we nooit hebben gezien?’ Ik trek mijn schouders op en voel me eerder een nukkig kind van drie dan een volwassen vrouw van zevenentwintig met een eigen bedrijf.

‘Oom Bill en de anderen gaan ook,’ zegt pap, ‘en als zij het kunnen opbrengen...’

‘Het is een familiebijeenkomst!’ voegt mam er opgewekt aan toe.

Ik trek mijn schouders nog krommer. Ik ben allergisch voor familiebijeenkomsten. Soms denk ik dat we beter paardenbloemen zouden kunnen zijn: geen familie, geen verleden, gewoon de wijde wereld in zweven, allemaal op ons eigen pluisje.

‘Het duurt niet zo lang,’ zegt mam sussend.

‘Welles.’ Ik kijk naar de vloerbedekking. ‘En dan vraagt iedereen me naar... je weet wel.’

‘Nee, echt niet!’ zegt mam snel, en ze kijkt vragend naar pap. ‘Ze zullen... je weet wel niet eens ter sprake brengen.’

Het blijft stil. Het Onderwerp hangt tussen ons in. Het is alsof we alle drie proberen het niet te zien. Dan waagt pap de sprong.

‘Zo! Over... je weet wel gesproken.’ Hij aarzelt. ‘Gaat het verder wel... goed met je?’

Ik zie dat mam superwaakzaam zit te luisteren, al doet ze alsof ze geconcentreerd haar haar kamt.

‘Och, ja,’ zeg ik na een korte stilte. ‘Het gaat. Ik bedoel, je kunt niet verwachten dat ik van de ene dag op de andere weer...’

‘Nee, natuurlijk niet!’ krabbelt pap meteen terug. Dan probeert hij het nog eens. ‘Maar je bent wel... positief ingesteld?’

Ik knik.

‘Fijn!’ zegt mam opgelucht. ‘Ik wist wel dat je over... je weet wel heen zou komen.’

Mijn ouders durven niet meer hardop ‘Josh’ te zeggen omdat ik telkens wanneer ik zijn naam hoorde in snikken uitbarstte. Mam heeft hem een tijdje met ‘Hij-Die-Niet-Genoemd-Mag-Worden’ aangeduid. Nu is hij gewoon ‘je weet wel’.

‘En je hebt geen... contact meer met hem?’ Pap kijkt alle kanten op,

behalve de mijne, en mam lijkt helemaal op te gaan in de inhoud van haar tas.

Dat is ook zo'n eufemisme. Wat hij bedoelt, is: heb je hem nog obsessieve sms'jes gestuurd?

'Nee,' zeg ik rood aanlopend. 'Echt niet, oké?'

Het is zo oneerlijk van hem om daarover te beginnen. Het hele geval is ook tot belachelijke proporties opgeblazen. Ik heb Josh maar een paar sms'jes gestuurd. Hooguit drie per dag. Bijna niets. En ze waren niet obsessief. Ik was gewoon eerlijk en openhartig, wat je trouwens ook hoort te zijn in een relatie.

Ik bedoel, je kunt je gevoelens toch niet zomaar uitschakelen omdat de ander dat heeft gedaan? Je kunt niet zomaar zeggen: 'O, oké. Je wilt dus dat we elkaar nooit meer zien, nooit meer met elkaar vrijen, nooit meer met elkaar praten of op welke manier dan ook contact hebben. Strak plan, Josh, waarom ben ik daar zelf niet opgekomen?'

Wat er dan gebeurt, is dat je je echte gevoelens in een sms'je zet, gewoon omdat je ze wilt delen, en voordat je het weet neemt je ex een nieuw telefoonnummer en zegt het tegen je ouders. Die gluiperd.

'Lara, ik weet dat je je heel erg gekwetst voelde en dat het een moeilijke tijd voor je is geweest...' – pap schraapt zijn keel – '... maar het is nu bijna twee maanden geleden. Je moet dóór, lieverd. Andere mannen ontmoeten... uitgaan en plezier maken...'

O god, ik kan niet weer zo'n preek van pap aanhoren over al die mannen die aan de voeten van een schoonheid als ik zullen vallen. Ik bedoel, om te beginnen zijn er niet eens van die mannen op de wereld, dat weet iedereen. En een bleke meid van een meter zestig met een mopsneus is niet bepaald een schoonheid.

Oké, ik weet dat ik er soms best mee door kan. Ik heb een hartvormig gezicht met wijd uit elkaar staande groene ogen en een paar sproetjes op mijn neus, en om het af te maken heb ik volle, rode lippen, wat verder niemand in de familie heeft, maar je kunt rustig van me aannemen dat ik geen supermodel ben.

'Heb jij dat ook gedaan, die keer toen mam en jij uit elkaar waren in Polzeath? Ben je toen uitgegaan, nieuwe mensen gaan ontmoeten?' Ik moet het er wel uit gooien, al is het oude koek. Pap zucht en wisselt een blik met mam.

'Dat hadden we haar nooit moeten vertellen,' mompelt ze over haar voorhoofd wrijvend. 'We hadden er nóóit iets over moeten zeggen.'

‘Want als je dat had gedaan,’ vervolg ik meedogenloos, ‘was het nooit meer goed gekomen tussen jullie, toch? Pap had nooit gezegd dat hij de strijkstok van jouw viool was en jullie waren nooit getrouwd.’

Dat van die strijkstok en die viool is een familielegende geworden. Ik heb het verhaal wel een triljoen keer gehoord. Pap kwam bij mams huis aanzetten, helemaal zweterig van het fietsen, en mam had gehuild maar ze beweerde dat ze een koutje had, en ze legden het bij en oma gaf ze thee en zandkoekjes (ik weet niet wat die zandkoekjes er-toe doen, maar ze worden altijd genoemd).

‘Lara, lieverd,’ verzucht mam. ‘Dat was iets heel anders, we waren al drie jaar samen, we waren verloofd...’

‘Dat weet ik wel!’ schiet ik in de verdediging. ‘Ik weet wel dat het iets anders was. Ik zeg alleen dat mensen soms weer bij elkaar komen. Het komt voor.’

Het blijft stil.

‘Lara, je bent altijd een romantische ziel geweest...’ begint pap.

‘Ik ben niet romantisch!’ roep ik uit alsof het een dodelijke belediging is. Ik kijk naar de vloerbedekking en wrijf met mijn teen over de pool, maar vanuit een ooghoek zie ik pap en mam verwoed naar elkaar mimen dat iemand iets moet zeggen. Mam schudt haar hoofd en wijst naar pap als om te zeggen: jouw beurt!

‘Wanneer het uit is met iemand,’ begint pap weer, bijna over zijn woorden struikelend van de zenuwen,’ is het makkelijk om terug te kijken en te denken dat het leven perfect zou zijn als het weer aan was, maar...’

Nu gaat hij zeggen dat het leven een roltrap is. Ik moet hem afkapen, snel.

‘Pap. Luister. Alsjeblieft.’ Op de een of andere manier lukt het me het heel kalm te zeggen. ‘Je hebt het mis. Ik wil Josh niet terug.’ Ik probeer het te zeggen alsof het een bespottelijk idee is. ‘Daarom heb ik hem die sms’jes niet gestuurd. Ik wilde het gewoon afsluiten. Ik bedoel, hij had er zonder enige waarschuwing een punt achter gezet, zonder overleg, zonder gesprek. Ik heb nooit antwoorden gekregen. Het is... niet af. Het is als een Agatha Christie lezen en er nooit achter komen wie het heeft gedaan!’

Zo. Nu moeten ze het wel snappen.

‘Tja,’ zegt pap uiteindelijk. ‘Ik begrijp je frustraties...’

‘Meer wilde ik niet,’ zeg ik zo overtuigend mogelijk. ‘Begrijpen wat

er in Josh omging. Het uitpraten. Communiceren als twee beschaafde mensen.'

En hem terugkrijgen, voeg ik er in gedachten aan toe, als een geluidloos, eerlijk voetnootje. Want ik weet dat Josh nog van me houdt, al gelooft verder niemand het.

Het heeft geen zin om het tegen mijn ouders te zeggen. Ze zouden het nooit begrijpen. Hoe kunnen ze ook? Ze hebben geen idee wat een ongelooflijk stel Josh en ik waren, hoe perfect we bij elkaar pasten. Ze begrijpen niet dat hij duidelijk een panische, overhaaste jongensbessing heeft genomen, waarschijnlijk om een ongegronde reden, en dat ik, als ik maar gewoon met hem kon praten, alles vast recht zou kunnen zetten zodat we weer bij elkaar kwamen.

Soms heb ik het gevoel dat ik mijn ouders ver voor ben, zoals Einstein zich moet hebben gevoeld toen zijn vrienden maar bleven zeggen: 'Het heelal is vlak, Albert, geloof ons nou maar,' terwijl hij stiekem dacht: ik weet dat het bol is. Op een dag zal ik het jullie bewijzen.

Pap en mam zitten weer stiekem naar elkaar te mimen. Ik moet ze uit hun lijden verlossen.

'Maar goed, maak je om mij geen zorgen,' zeg ik haastig, 'want ik heb het achter me gelaten. Ik bedoel, oké, misschien heb ik het niet helemaal achter me gelaten,' verbeter ik bij het zien van hun ongelovige gezichten, 'maar ik heb me erbij neergelegd dat Josh niet wil praten. Ik besef dat het gewoon niet zo heeft mogen zijn. Ik heb veel over mezelf geleerd en... ik zit goed in mijn vel. Echt.'

Mijn glimlach zit op mijn gezicht geplakt. Het voelt alsof ik de mantra van een enge sekte opdreun. Ik zou een soepjurk moeten dragen en op een tamboerijn slaan.

Hare hare... ik heb het achter me gelaten... hare hare... ik zit goed in mijn vel...

Pap en mam kijken elkaar aan. Ik heb geen idee of ze me geloven, maar ik heb ons alle drie tenminste een uitweg uit dit pijnlijke gesprek geboden.

'Zo mag ik het horen!' zegt pap opgelucht. 'Goed zo, Lara. Ik wist dat het je zou lukken. En je moet je richten op je bedrijf met Natalie, dat blijkbaar ongelooflijk goed loopt...'

Mijn glimlach wordt nog geforceerder. 'Absoluut!'

Hare hare... mijn bedrijf loopt goed... hare hare... het is helemaal geen fiasco...

‘Ik ben zo blij dat je eroverheen bent.’ Mam komt naar me toe en kust me op mijn kruin. ‘Dan moesten we nu maar eens gaan. Zoek een paar zwarte schoenen, hop hop!’

Ik kom met een onwillige zucht overeind en sleep me naar mijn slaapkamer. Het is een prachtige zonnige dag, en ik moet naar een afgrijselijke familiebijeenkomst vanwege een dode vrouw van honderdvijf. Soms is het leven echt shit.

Wanneer we het kleurloze parkeerterreintje van Uitvaartcentrum Poters Bar op rijden, zie ik een groepje mensen bij een zijdeur staan. Dan zie ik het licht op een cameralens afketsen en een donzige microfoon die boven de hoofden deint.

‘Wat is er aan de hand?’ Ik tuur door het raam. ‘Heeft het iets met oom Bill te maken?’

‘Ik denk het,’ zegt pap knikkend.

‘Ik geloof dat ze een documentaire over hem maken,’ vertelt mam. ‘Trudy heeft er iets over gezegd. Vanwege zijn boek.’

Zo gaat dat als je een beroemdheid in de familie hebt. Je raakt gewend aan de tv-camera’s. Je raakt eraan gewend dat als je je voorstelt, de mensen zeggen: ‘Lington? Familie van Lingtons Coffee, haha?’ en dat ze versted staan als jij dan ja zegt.

Mijn oom Bill is dé Bill Lington die op zijn zesentwintigste Lington Coffee uit het niets heeft opgericht en er een wereldwijd imperium van koffiehuisen van heeft gemaakt. Zijn gezicht staat op alle koffiekoppen, waardoor hij nog beroemder is dan de Beatles of zo. Als je hem zag, zou je hem herkennen. En hij staat nu nog meer in de schijnwerpers dan anders doordat zijn autobiografie, *Twee muntjes*, vorige maand is uitgekomen en een bestseller is. Het schijnt dat Pierce Brosnan hem in de verfilming gaat spelen.

Ik heb het boek natuurlijk van voor naar achter gelezen. Het gaat erover dat hij nog maar twee muntjes had, waar hij koffie voor kocht, en die smaakte zo beroerd dat hij op het idee kwam een koffiehuis te beginnen. Hij opende er dus een, en dat werd een keten, en nu is de hele wereld zo ongeveer van hem. Hij wordt ‘de Alchemist’ genoemd, en volgens een artikel van vorig jaar zou de hele zakenwereld het geheim van zijn succes willen kennen.

Daarom is hij met zijn ‘Twee muntjes’-seminars begonnen. Ik ben er een paar maanden geleden stiekem naartoe gegaan. Voor het geval ik

een paar tips kon krijgen over het runnen van een gloednieuw bedrijf. Er waren tweehonderd mensen die aan zijn lippen hingen, en aan het eind moesten we twee muntjes in de lucht houden en zeggen: 'Dit is mijn begin.' Het was ontzettend goedkoop en gênant, maar iedereen om me heen leek er erg door geïnspireerd te zijn. Ik persoonlijk heb de hele tijd aandachtig geluisterd en weet nog steeds niet hoe hij het hem heeft geflikt.

Ik bedoel, hij was zesentwintig toen hij zijn eerste miljoen verdiende. Zesentwintig! Hij begon gewoon een bedrijf en het werd op slag een succes. Terwijl ik een halfjaar geleden een bedrijf ben begonnen en alleen op slag een neuroot ben geworden.

'Misschien schrijven Natalie en jij ook nog eens een boek over jullie bedrijf!' zegt mam alsof ze mijn gedachten kan lezen.

'De wereldheerschappij ligt voor het grijpen,' valt pap haar enthousiast bij.

'Kijk een eekhoorn!' Ik wijs haastig naar buiten. Mijn ouders staan zo achter mijn bedrijf dat ik ze de waarheid niet kán vertellen. Daarom verander ik gewoon van onderwerp wanneer ze erover beginnen.

Strikt genomen zou je kunnen zeggen dat mam niet meteen achter me stond. Je zou zelfs kunnen zeggen dat mam hysterisch werd toen ik aankondigde dat ik mijn marketingbaan wilde opzeggen en al mijn spaargeld wilde opnemen om headhunter te worden, terwijl ik nooit van mijn leven headhunter was geweest en er niets van wist.

Ze kalmeerde toen ik uitlegde dat ik het samen met mijn beste vriendin Natalie ging doen, en dat Natalie een headhunter op topniveau was en dat zij de zaak aanvankelijk zou leiden terwijl ik de administratie en marketing deed en zelf de kneepjes van het headhunting leerde. En dat we al een paar contracten hadden en de lening bij de bank binnen de kortste keren zouden hebben afgelost.

Het klonk als een briljant plan. Het wás een briljant plan. Tot een maand geleden, toen Natalie met vakantie ging, in Goa verliefd werd op een werkloze surfer en me een week later sms'te dat ze niet precies wist wanneer ze terug zou komen, maar dat ik alles in de computer kon vinden en dat ik het wel kon en dat de golven daar fantastisch waren, je moet ook komen, dikke zoen, Natalie xxxxx.

Ik begin nooit meer een bedrijf met Natalie. Echt nooit.

'Is hij nou uit?' Mam drukt onzeker op de toetsen van haar mobiel-tje. 'Hij mag niet gaan rinkelen tijdens de dienst.'

‘Laat maar eens zien.’ Pap parkeert, draait de contactsleutel om en neemt het mobieltje van mam over. ‘Je moet hem op “mute” zetten.’

‘Nee!’ roept mam panisch. ‘Hij moet uit. Misschien werkt mute wel niet!’

‘Ook goed.’ Pap drukt de toets aan de zijkant in. ‘Helemaal uit.’ Hij geeft het toestel terug aan mam, die er wantrouwig naar kijkt.

‘Maar als hij zichzelf dan weer aanzet in mijn tas?’ Ze kijkt ons smekend aan. ‘Dat is Mary van de roeivereniging overkomen, hoor. Het ding kwam gewoon tot leven in haar handtas en begon te rinkelen terwijl zij als jurylid in de rechtbank zat. Ze zeiden dat hij ergens tegenaan moest hebben gestoten, of dat ze eraan had gezeten...’

Haar stem wordt schril en ze raakt buiten adem. Nu zou mijn zus Tonya haar geduld verliezen en katten: ‘Doe niet zo stom, mam, natuurlijk zet je telefoon zichzelf niet aan!’

‘Mam.’ Ik pak het mobieltje voorzichtig uit haar hand. ‘Als je het nou eens in de auto laat liggen?’

‘Ja.’ Ze kalmeert iets. ‘Ja, dat is een goed idee. Ik stop het in het handschoenvak.’

Ik kijk naar pap, die fijntjes naar me glimlacht. Arme mam. Al die belachelijke toestanden in haar hoofd. Ze moet echt eens leren relativieren.

Terwijl we naar het uitvaartcentrum lopen, hoor ik oom Bills markante lijzige stem al, en ja hoor, als we ons een weg door het groepje banen, staat hij daar in zijn leren jack met zijn eeuwig bruine kop en springerige haar. Iedereen weet dat oom Bills haar een obsessie voor hem is. Het is dik, weelderig en gitzwart, en als een krant durft te insinueren dat hij het verft, dreigt hij met een proces.

‘Familie gaat boven alles,’ zegt hij tegen een verslaggever in spijkerbroek. ‘Familie is de rots waarop we allemaal staan. Als ik mijn programma moet omgooien voor een begrafenis, dan is dat maar zo.’ Ik zie de bewondering door de menigte golven. Een meisje met een Lingtons-bekertje in haar hand is duidelijk buiten zinnen en fluistert telkens tegen haar vriendin: ‘Hij is het echt!’

‘Als we het daar voorlopig bij kunnen laten...’ zegt een assistent van oom Bill tegen de cameraman. ‘Bill moet naar binnen.’ Hij richt zich tot de omstanders. ‘Bedankt, mensen. Nog een paar handtekeningen...’

We houden ons geduldig afzijdig tot oom Bill alle koffiebekers en uitvaartbrochures met een viltstift heeft gesigneerd, wat ook wordt gefilmd. Dan druipen de mensen eindelijk af en komt oom Bill naar ons toe.

‘Ha, Michael. Leuk je te zien.’ Hij geeft pap een hand en richt zich meteen weer tot een assistent. ‘Heb je Steve al aan de lijn?’

‘Hier.’ De assistent geeft oom Bill haastig een telefoon.

‘Hallo, Bill!’ Pap is altijd eindeloos beleefd tegen oom Bill. ‘Dat is een tijd geleden. Hoe gaat het? Gefeliciteerd met je boek!’

‘Bedankt voor het gesigioneerde exemplaar!’ voegt mam er opgewekt aan toe.

Bill knikt naar ons en zegt dan in de telefoon: ‘Steve, ik heb je mailtje gekregen.’ Pap en mam kijken elkaar aan. Onze grote reünie is kennelijk alweer afgelopen.

‘Laten we maar eens uitzoeken waar we naartoe moeten,’ zegt mam zachtjes tegen pap. ‘Lara, ga je mee?’

Ik wacht tot mijn ouders weg zijn en schuif dan naar oom Bill toe. Ik heb opeens een duivels plan uitgedroefd. Tijdens zijn seminar zei oom Bill dat de sleutel tot het succes voor iedere ondernemer was dat je elke kans moet grijpen. Nou, ik ben toch ondernemer? En dit is toch een kans?

Ik wacht tot hij klaar lijkt te zijn met zijn gesprek en zeg dan aarzelend: ‘Hallo, oom Bill. Kan ik je even spreken?’

‘Moment.’ Hij steekt een hand op en drukt zijn BlackBerry tegen zijn oor. ‘Hé, Paulo. Alles goed?’

Zijn ogen zwenken mijn kant op en hij wenkt, wat wel een teken zal zijn dat ik iets mag zeggen.

‘Wist je dat ik tegenwoordig headhunter ben?’ Ik glimlach nerveus. ‘Samen met een vriendin. Ons bedrijf heet L&N Executive Recruitment. Mag ik je er iets over vertellen?’

Oom Bill fronst zijn voorhoofd, kijkt me peinzend aan en zegt dan: ‘Wacht even, Paulo.’

O, wauw! Hij zet zijn telefoongesprek in de wacht! Voor mij!

‘We zijn gespecialiseerd in het vinden van hooggekwalificeerde, gemotiveerde mensen voor hogere managementfuncties,’ zeg ik. Ik probeer niet te ratelen. ‘Ik vroeg me af of ik misschien met iemand van je afdeling personeelszaken zou kunnen praten, uitleggen wat we doen, misschien een offerte aanbieden...’

'Lara.' Oom Bill steekt een hand op om me tot zwijgen te manen. 'Wat zou je ervan zeggen als ik je in contact bracht met mijn hoofd werving en tegen haar zei: "Dit is mijn nicht, geef haar een kans"?'

Ik plof van blijdschap. Ik wil halleluja zingen. Mijn gokje is beloond!

'Dan zou ik heel dankbaar zijn, oom Bill,' zeg ik zo kalm mogelijk. 'Ik zou mijn uiterste best doen, ik zou dag en nacht werken, ik zou zo blij zijn...'

'Nee,' onderbreekt hij me. 'Niet waar. Je zou geen respect meer voor jezelf hebben.'

'Wa-wat?' stotter ik verbluft.

'Ik zeg nee.' Hij werpt me een verblindend witte glimlach toe. 'Ik bewijs je een dienst, Lara. Als je je succes zelf maakt, voel je je stukken beter. Dan heb je het gevoel dat je het verdiént.'

'Juist.' Ik slik en voel dat ik gloei van vernedering. 'Ik bedoel, ik wil het ook graag verdienen. Ik wil graag hard werken. Ik dacht alleen dat je misschien...'

'Als ik zo ver kan komen met twee muntjes, Lara, kun jij het ook.' Hij houdt mijn blik even vast. 'Geloof in jezelf. Geloof in je droom. Hier.'

O, nee. Alsjeblieft niet. Hij steekt een hand in zijn zak en houdt me twee muntjes voor.

'Dit zijn jouw twee muntjes.' Hij kijkt me diepzinnig en ernstig aan, net zoals hij in de tv-reclame kijkt. 'Lara, doe je ogen dicht. Voel het. Geloof het. Zeg: "Dit is mijn begin."'

'Dit is mijn begin,' mompel ik diep vernederd. 'Dank je wel.'

Oom Bill knikt en vervolgt zijn telefoongesprek. 'Paulo. Sorry.'

Rood van schaamte druipt ik af. Hoezo, kansen grijpen? Hoezo, netwerken? Ik wil alleen die stomme begrafenis achter de rug hebben en naar huis gaan.

Ik loop om het gebouw heen, ga door de glazen voordeuren en beland in een hal met gestoffeerde stoelen, posters van duiven en een stemmige sfeer. Er is geen mens, zelfs niet achter de balie.

Opeens hoor ik gezang van achter een lichte houten deur. Shit. Het is al begonnen. Ik mis het. Ik duw gejaagd de deur open... en ja hoor, er zitten rijen mensen. De zaal zit zo vol dat de mensen die achterin staan, voor me opzij moeten gaan. Ik zoek zo onopvallend mogelijk een plekje.

Ik kijk zoekend om me heen naar pap en mam, verbijsterd door het

enorme aantal mensen. En de bloemen. Langs alle wanden staan schitterende bloemstukken in tinten wit en crème. Een vrouw voorin zingt het Pie Jesu, maar er staan zoveel mensen voor me dat ik haar niet kan zien. Naast me wordt wat gesnotterd en een meisje laat de tranen ongeneerd over haar wangen stromen. Ik voel me een beetje schuldig. Al die mensen die hier zijn gekomen voor mijn oudtante, en ik heb haar niet eens gekend.

Ik heb niet eens bloemen gestuurd, besef ik tot mijn grote schrik. Had ik een kaart moeten sturen of zo? God, ik hoop dat pap en mam het allemaal hebben geregeld.

De muziek is zo mooi en de sfeer zo emotioneel dat ik opeens, zonder dat ik er iets aan kan doen, de tranen in mijn eigen ogen voel prikken. Naast me staat een oud dametje met een zwartfluwelen hoed. Ze ziet het en klakt meelevend met haar tong.

‘Heb je wel een zakdoek, kindje?’ fluistert ze.

‘Nee,’ beken ik. Ze knipt meteen haar grote, ouderwetse lakleren tas open. Er stijgt een geur van mottenballen uit op, en in de tas zie ik verscheidene brillen, een rol pepermunt, een pakje haarspelden, een doosje met het opschrift ‘touw’ en een halve rol biscuit.

‘Als je naar een uitvaart gaat, moet je altijd een zakdoek bij je hebben.’ Ze houdt me een pakje tissues voor.

‘Dank u,’ snik ik terwijl ik er een pak. ‘Heel vriendelijk van u. Ik ben trouwens het achternichte.’

Ze knikt meelevend. ‘Dit moet een moeilijke tijd voor je zijn. Hoe gaat de familie ermee om?’

‘Eh... tja...’ Ik vouw de tissue op terwijl ik over een antwoord nadenk. Ik kan niet met goed fatsoen zeggen: ‘Het doet ons niet zoveel, oom Bill staat zelfs nog buiten te telefoneren.’ Uiteindelijk zeg ik voor de vuist weg: ‘We moeten elkaar nu allemaal steunen.’

‘Zo is dat.’ De oude dame knikt zo plechtig alsof ik iets heel wijs heb gezegd, niet iets wat zo van een wenskaart komt. ‘We moeten elkaar allemaal steunen.’ Ze pakt mijn hand. ‘Ik wil graag met je praten, kind, je zegt het maar. Het is me een eer een familielid van Bert te ontmoeten.’

‘Dank u...’ zeg ik in een reflex, en dan stukt mijn stem.

Bert?

Mijn tante heette vast niet Bert. Ik weet zelfs zeker van niet. Ze heette Sadie.

‘Weet je, je lijkt sprekend op hem.’ De vrouw kijkt naar mijn gezicht. Shit. Ik zit bij de verkeerde uitvaart.

‘Het is je voorhoofd. En je hebt zijn neus. Heeft iemand je dat ooit verteld, kindje?’

‘Eh... ja!’ zeg ik in het wilde weg. ‘Trouwens, ik moet even... Heel erg bedankt voor de tissue...’ Ik baan me gehaast een weg naar de deur.

‘Dat is het achternichtje van Bert,’ hoor ik de oude dame achter me zeggen. ‘Ze is erg van streek, het arme ding.’

Ik stort me zo ongeveer door de lichte houten deur de hal in en struikel bijna over pap en mam. Ze staan bij een vrouw met wollig grijs haar in een donker mantelpak met een stapel folders in haar hand.

‘Lara! Waar zat je?’ Mam kijkt verwonderd naar de deur. ‘Wat deed je daar?’

‘Bent u bij de uitvaartdienst voor meneer Cox geweest?’ vraagt de grijze vrouw ontdaan.

‘Ik was verdwaald!’ verdedig ik mezelf. ‘Ik wist niet waar ik moest zijn! Jullie moeten bordjes op de deuren hangen!’

De vrouw steekt zonder een woord haar hand op en wijst naar het bord met plastic letters boven de deur: ‘Bertram Cox – 13.30 uur’. Shit. Waarom heb ik dat niet gezien?

‘Nou ja, enfin,’ probeer ik mijn waardigheid te herwinnen. ‘Zullen we gaan? We moeten een stoel bemachtigen.’